

בשביל הנשמה

לאחר תקופת מה, אתה לומד את ההבדל העדין,
הפחותי, הבלתי נראה, בין שילוב ידיים לשילוב הנשמות.
ואתה לומד שאהבה פירושה אינו להישען, ומשמעותה
של החברותא איננה בהכרח ביטחון.
ואתה מתחיל ללמוד שנשיקות אינן חוזה - ומתנות אינן
הבטחה לכולם.

ואתה מתחיל לקבל את ההפסדים בסנטר כורם
ובעיניים פקוחות, באצילות-רוח של בוגר ולא ביבבה של
ילד.

ואתה לומד לבנות את הדרכים שלך על ההווה, כי
אדמת הכחד המקצקה כבדי לנטוע בה.
ולאחר זמן אתה לומד שאפילו זוהר השמש ישרוף, אם
אתה נחשף אליו יותר מדי.

אז שתול לעצמך את גנך, וקשט את נשכתך בכו ידיך,
במקום לחכות עד-כלות, שמישהו אחר יביא לך פרחים.

(המקור לא ידוע)

מזל טוב... מזל טוב

י מ י ה ו ל ד ת

7.1. אלה פינק
שחר גדליזון

8.1. תמי פוטש
ירדן גלעדי
נילי בן-צבי (נכדה)
מלני שובל

9.1. אורי שובל

10.1. גרשי אפשטיין
הדס סינה (נכד)
אריאל קולט (נכד)

11.1. כוכבה חצור
לי איסטון (נכדה)
שוני בן-נתן (נכדה)
גב' לורה ינטיס

12.1. פרל בן-עטר
הרי סמיט
קאלי ויטהם (נכדה)

13.1. יוסי מלינה
ג'נין מרקוסון
נירה קורן
יונתן כהן (נכד)

* * * * * ***** * * *

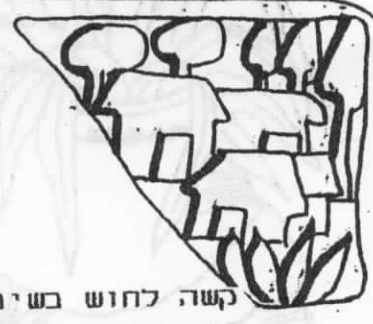
עד 2 ינואר - 125.1

ומה הלאה?

מה נשמע?

סיבת-פרוץ-השנה-החדשה (סילבסטר הס מלהזכיר) עברה, לפי כל הדיווחים, בנועם, ובלי אירועים מיוחדים. הלוואי ויהיה זה סימן לשנה כולה.

קשה לחוש בשינוי המהותי - בין תשלום 'כאילו' לבין הדבר האמיתי, כשעוברים ליד הקופה בסוף הדלפק. כבר התרגלו. הבוחן האמיתי יהיה בסוף החודש, כשכל בית-אב יעשה את ההשוואה בין התוספת לתקציב לבין ההוצאות בפועל.

* לחדר המורים ב'מבוא הגליל' נכנס אחד הנהגים (חבר איילת השחר), ואמר בספק צחוק ספק רצינות: "אני אוכל פה - אז אני אחסוך". ומן הצד עומדות אותן המורות שאצלם (עדיין?) אין הפרטה ומעירות (בחיוך) שבטח יש הורים שמרעיבים את הילדים, כדי שיוכלו סוף-סוף לקנות את הוידאו...

* לעינת פלמה, דרך צלחה. היא יוצאת להודו הרחוקה כדי ללמד שם בבית ספר לאומנות. נשמח לקבל חדשות משם במשך הזמן. בטח יהיה מעניין.

* לפני שבוע הציעה אילזה להכין תכניות פנימיות לקהל שלנו בערוץ הפנימי. והנה כבר נוחת עלינו סרטון פנימי בנושא מבקר פנימי בערוץ הפנימי

אני משערת שלא בדיוק לסרטון כזה התכוונה, וגם לא נוכל לכתוב עליו ביקורת השבוע, אבל עד שתקראו את הטור הזה כבר תידעו במה מדובר.

* אני עדיין חיה בעידן של חובי המעגל, ובדאגה כנה ניגשתי אל שניים מחקלאינו כדי שישוחו את דאגתם מהחסרון בגשמים עד כה. והנה מה ששמעתי:

(א) אודי אגם, איש צמחי מרפא, אומר: "זה נותן לצמחים יותר קיץ. אפשר להכנס לשדה ללא קושי. הגשם הספיק כדי שלא נצטרך להשקות." ומוסיף ברוחב לב: "למען ייטב לאומה אני גם מוכן לקבל גשם."

(ב) ואלה דברי ויקטור: "אנחנו לא תלויים בגשם, כמובן. אם יש צורך, משקים." אבל גם לו יש תוספת: "המים מהווים 30% מההוצאות של ענף האבוקדו."

(אז אולי בכל זאת השיטה של חובי המעגל כדאית יותר?)

* קרוב למאה אנשים הגיעו למופע באנגלית Dear Emily ונהנו מהצגה תרבותית ואולי גם מעוררת מחשבה. לפני 150 שנים למדה הרופאה הראשונה (ממין נקבה) באנגליה - ורק ה ש נ ה היה ויכוח סוער על כניסתה של הבחורה הראשונה לקורס טיס של חיל האוויר...

רות נאי אומרת שכיסתה כמעט את כל ההוצאות. (אולי גם דרך המזנון.)

* לסיום, סיפור ששמעתי ליד השולחן בחדר האוכל: הקבוצה "של לן" - התעמלות במים - ממשיכה את פעילותה, ובאחד הבקרים יצאו שתי מכוניות עמוסות בחברים בכיוון הבריכה ב"מבואות חרמון". מכונית אחת הגיעה בשלום, אך השנייה איחרה עד כדי כך שכבר התחילו לדאג. "מה קרה לכם?" שאלו כשסוף סוף הגיעו. "כל כך שקענו בויכוחים על דברי דיומא" סיפר הנהג (מיכאל כהן) ופתאום אומרת שוש (אפשטיין) - "תגיד, למה הגענו למועצה האזורית?" ... "לא לקח הרבה זמן לחזור" מרגיע מיכאל.

!! !! !! !! !! !! !! !!

בבואי לפרט את המספרים דלמטה, עלי לציין שהאוכלוסייה הקבועה כוללת גם את כל אלו שבחופש ממושך (10), ילדיהם (12), והצעירים המטיילים בעולם (11) או ב'שנת נסיון' במשק אחר (1).

במספר החברים יש ירידה "עונתית" קלה, כי גם אם קיבלנו 9 חברים חדשים, מחקתי 13 שמות, מתוכם של שניים שהלכו לעולמם, בנוסף לשלושה הורים וילד אחד ששכלנו.

למרות כל השמועות, השתנו הלידות השנה (12) לאלו דאשתקד (13). מסתמנת בצורת לשנה החדשה, אבל יש לקוות שה'יד' עוד נטויה...

אצל הזמניים יש תנודות, עקב מספר התלמידים באולפן ומתנדבים, שבו חלים כל הזמן שינויים.

באוכלוסיית 'בית ראשון' יש תנודות קלות. אבל השנה עלה לגדולה סעיף חדש: תושבים - ז.א. יושבי הדירות בראשונה שמספרם הוכפל, וכנראה עוד יגדל הלאה.

דבר שלא משתקף בלוח - התחונות שהגגנו: 10 לעומת 8 אשתקד. אוסיף שהשנה נכללות במספר שתי שמחות של חברים מהשכבה הבוגרת. לא תמיד נערכו החופות במשק, כי רובם התחתנו בחו"ל, אבל שמחה זו שמחה: אפילו אם האירוע היה בניכר, ערכנו כאן קבלת פנים. כמו לפני שנה רשמתי את הגירושין של זוג אחד.

יצחק עדר

פ י ר ו ט ה א ו כ ל ו ס י ה

1995	1996	חברים	קבועים:
316	312	מועמדים: רגיל	
3	2	בני משק	
69	65	אימוץ וקליטה	
5	7	שנת נסיון	
77	76	הורים	
23	21	ילדים	
208	193		
624	602		
19	21	תושבים זמניים: מתנדבים	
23	28	אולפן	
8	19	תושבים מבוגרים	
15	25	" ילדים	
14	12	בית ראשון מבוגרים	
27	11	ילדים	
2	6	ילדי חוץ	
88	102	שכירים	
714	704	האוכלוסייה הכוללת	

ירח לימוד

הלימודים יתחילו ב י ו מ א' - 7.1.96.

על כל חוג תבוא הודעה נפרדת, ויצויין אם החוג סגור או לא.
(אם אין ציון, אפשר להגיע בלי הרשמה, במיוחד בשעורים שהם
עיוניים, במתכונת הרצאה.

יום א' - 16.30 - תהליכים של הרפיה
עם פיליס קולט במקלט +30

יום ב' -

יום ג' - 17.00 - ברידג'
עם אדי (לאנשים עם ידע בסיסי קודם)

20.00 - מושג 'לשון הרע'
ותוצאותיה בהגות היהודית

יום ד' - 16.30 - סידור פרטים עם רג'י
עם רג'י בצריף (המתפרה לשעבר)

20.30 - שיפור העברית
עם שרה ד. באולפן

יום ה' - 20.00 - דת ומדע
עם יצחק ממצפה נטופה במועדון

נא להתעדכן בקשר לשינויים או תוספות בלוח המודעות ובלוח האלקטרוני

ירח לימוד פורה למשתתפים

רציתי לומר כמה מילות "תודה" על הזכות
שנפלה בידי בני לעבור ל'סלמס' נעורים,
לחצר מזוהמת, מלאה לכלוכים, כלים
וחפצים זרוקים, (אני במפורש מדברת על
שני הבתים הקרובים לטנים - להבדיל משני
האחרים, שנקיים.) למי להפנות את דברי?
לנערים הגרים שם? או אולי גם למבוגרים
הקשורים איתם, או העובדים איתם?

הרגשותי הקשורות במעבר זה הן קשות. אין מי שטיפל, או הקדיש
מחשבה או תשומת לב לכך, שכיתה שיוצאת היום מבית ההורים, שבדרך
כלל מטופח ונקי, היה אפשר לקבל את פניה בחצר נקיה ונעימה
לעין, ואני מדברת רק על נקיון חיצוני, שבו אתה חייב להתקל כאשר
אתה מגיע לחדר בנך.

לא אלאה אתכם בפרטים על מצב החדרים עצמם, על הצידוד בהם, שכמובן
לא היה מוכן לקראת המעבר, אלא יסתדר במשך הזמן, ובוודאי הרבה
בזכות ההורים.

נכון, לי יש מקום בבית, ויכולתי, וגם רציתי, שבני יישאר עד סוף
י"ב (בניגוד לרצונו, כמובן), שלוש השנים העמוסות והקשות יותר
בבית הספר, אבל האם בגלל צפיפות כדאי להמשיך להוציא את הנערים
בכח האינרציה, למרות שאנו יודעים מה המצב בנעורים?

ואין לי ספק, שההזנחה החיצונית היא רק פרט אחד - אולי קטן, בין
יתר הפרטים והבעיות של גיל זה.

כדי לחסוך כאב לב לעוד אמהות בעתיד, כדאי לשבת ולדון ולהחליט
שוב בנושא כאוב זה.

ברור שהנערים עצמם שמחים לצאת ולהשתחרר מעין ההורים, וכדי
לשנות תהליך זה צריך לדון בו הרבה לפני מועד היציאה של הכיתה
הבאה.

ח ב ל ש ז ה כ ר . שאולה

תוצות... תוצות... תוצות...

קשר מראשית

המהדורה הראשונה של עלון הגיל הרך -
"קשר מראשית" יצא לאור בימים אלה,
בעזרתם הרבה של דורית בסו, שהקלידה
רחל גינת, שעשתה הגהה,
וילי פינקוס, שהדפיס.
לכולכם אלפי תודות.
ט ר י בשם מערכת הגיל הרך

פרולוג

כל הכבוד לצה"ל! צבא מסודר יש לנו. למרות כל הפעילויות והמטלות, הפינויים והנסיגות, הוא לעולם אינו שוכח לשלוח לי את הזימון ל"חופשה השנתית" בכלא מגידו. זה אולי יהיה נושא לוועדת חקירה עתידית, איך עדיין מגייסים פעילי "ימין קיצוני" כמוני, ועוד נותנים להם לשמור על שוטרי משטרת האוטונומיה לעתיד לבוא, אבל צו זה צו, ולמרות נסיונות התחמקות כאלה ואחרים שלא עלו יפה, לצערי הגדול, מצאתי את עצמי במדים, חגור אפוד ונשק, באוהל צבאי, מנסה להתרגל שוב לקריאות "יא מוג'הד" (הו לוחם) המוכרות, שוב לצערי, הבוקעות מעבר לגדרות המכלאה.

באופן מוזר - אולי כאמצעי לשמור על שפיות מסוימת במסגרת חיי "בין החומות", מעבר לקריאת ספרים, אחד מהם מאוד מומלץ, "אחד משנינו" של ישראל סגל, משחקי שש-בש והכנת קפה תפל, - משתחררות אצלי המוזות והרצון לשתף את "כוחתינו בעורף", בחלק מהחוויית שעוברות עלי חמש דקות מעפולה והאוטונומיה... (ג'נין).

אולי זה המקום להסביר (כי מספר חברים טעו ברשימותי הקודמות מהכלא) אני - בינתיים - בכלא מהצד של הטובים ??

כל כוחותינו...

כידוע, היחידה שלנו אינה נמנית עם העילית הצה"לית, אם להשתמש בלשון המעטה... ולמרות זאת מקבלת משימות של יחידות מובחרות ממנה כנראה במסגרת חלוקת הנטל. כאשר אתה רואה את החיילים ומכיר מקרוב את רמת החיילות שלהם, אתה מבין ולומד להעריך, כמה הקלה ואיזו אנוחת רווחה יש במשפט הבנלי של דובר צה"ל: כל כוחותינו שבו בשלום לבסיסם...

חסיד אומות העולם

אחת המשימות הראשונות שקיבלנו, היתה ללוות את אחד הכלואים לבית המשפט הצבאי. הבחור עטור זקן "חאמסי" מטופח, חלומה של כל אמא פלסטינית גאה, לוקח די באדישות את ה"כוח" שאמור לאבטח את שלומו, בדרכו לשמוע מהתביעה הצבאית על פעילות הגמ"ח שהביאה אותו לאן שהביאה. מסתבר שהבחור חשוד (ומודה) שהיה חבר בהתארגנות, שזממה לחטוף ולרצוח חייל מאחת הטורמפיאדות. למזלו של אותו חייל, עלה בידו להמלט מהרכב בשניה האחרונה. המזימה נכשלה והחוליה נתפסה. להגנתו טוען החשוד, שאומנם היה שייך לחוליה המדוברת, רק שלדאבוננו, בשעת ביצוע המעשה, כבר ישב בבית הכלא בעוון פעילות "מבורכת" אחרת...

אחרי מספר פלפולים משפטיים בין התובעת, הסניגור והשופט, מסכימים כולם שהנ"ל ישאר באכסניית מגידו "עד תום ההליכים" ונותנים לנו סימן שאפשר לאבטח את "חסיד אומות העולם" בדרכו חזרה לכלא מגידו.

לאחר הצפייה בקלטת המפורסמת ולמרות הכתוב בפרק הקודם, הסתבר שאנחנו, בניגוד לאחרים כן הצלחנו לעמוד במשימת האבטחה בכבוד.

כשחזרנו (לבסיסנו בשלום), שמעתי ברדיו את יוסי שריד בצאתו משיבת ועדת השרים המיוחדת לענייני אסירים, מתרהב ומודיע בחגיגיות, שישוחררו יותר מ-1000 אסירים בגל השחרורים הקרוב, אסירים שאין להם "דם על הידיים" בלשונו הציורית. לא יכולתי להמנע מהמחשבה האם אותו "חסיד אומות העולם" שזה עתה החזרנו לכלא וחבר מרעיו, שלמזלו הגדול של אותו חייל אלמוני ובני משפחתו-נשאר באלמוניותו ולא הפך לעוד מצבה כואבת בתודעה הציבורית-הצליח בדרך נס להמנע מלהיות "דם על ידיהם", יהיו בין 1000 ויותר משוחרריו של שריד... מה אמורה לחשוב האמא של אותו חייל, מה אמורים לחשוב כל אותם הורים לחיילים שיודעים שבניהם בנותיהם נוסעים בטרמפים. ראו הוזהרתם...

חייל בצבאו של הראים

אחר מספר ימים בכלא ושיחות עם השוטרים הצבאיים, בסדיר ובמילואים, מתבררת לך התמונה הבאה: חלק לא מבוטל מהכלואים - "העצורים המנהליים" בלשון החוק - מוחזקים בכלא בהתאם לבקשתו/דרישתו/הסכמתו/רצונו של הראים, הלא הוא מיוחדניו יו"ר הרשות, ערפאת. הסוד הוא גלוי! יודעים זאת הסוהרים, יודעים את זה הכלואים, רובם אגב משתייכים למה שקרוי ארגוני הסרוב. אחר כך, בשלב מסוים, לרגל חג כלשהו או תירוץ אחר, יוסי שריד שוב יכריז על שחרור כמה מאות אסירים, והראים יצטלם בתקשורת תוך הכרזת איזה ג'יהד ידידותי, כמשחררם הדגול של הלוחמים האמיצים, מקלגסי הכיבוש הישראלי. מה אגיד לכם, אוטונומיה בלוי איך אמר אחד החבר'ה: יותר מפא"י ממפא"י...

כך במובן מסוים גם אני זכיתי להיות חייל בצבאו של הראים. כידוע אין רע בלי טוב ולהיפך. לאור הפרסומים האחרונים, על ממדי גניבות הרכב לטובת קציניו ושוטרי האוטונומיה, מי יודע, אולי תוך שירות מילואים או שניים נוספים בכלא, גם אני וחברי נהיה זכאים למכונית ישראלית גנובה...

הזנב מקשקש בכלב

סוד גלוי נוסף - לפחות לאלו המשרתים בכלא, סדירים כמילואימניקים - שהשליטים האמיתיים של הכלא, הם האסירים עצמם באמצעות "מועצת השאווים" שלהם. (שאווים - מאין סמל מחלקה, רק עם הרבה יותר כוח וסמכות מכל בעל דרגה אחרת בכלא. על פיהם יישק דבר. לפי הוראה מגבוה, ואני לא בטוח שהיא נעצרת במפקד הכלא עצמו, יש להיענות לכל דרישותיהם ובלבד שיישמר השקט בין החומות. גם מפקד הכלא רוצה לחזור הביתה בשלום. הוא אינו צריך התפרעויות וועדות חקירה, שעלולות עוד להאשימו בהפרעה לתהליך השלום, ויותר חמור לעכב או לעצור את הקריירה הצבאית שלו. הקצינים והחיילים הסדירים מושפלים מידי יום ע"י האסירים בדרישות חצופות, ובקללות, ומחוייבים להבליג ולהתנהג נוכח היריקות בפרצופם ובכבודם כחיילים וכישראליים, כאילו שיורד גשם. ותאמינו לי, במגידו השנה אין שנת בצורת... קצינים שניסו רק לקיים את פקודות והוראות הצבא מודחים וננזפים. הראש הקטן מהווה דוגמא לחיקוי והערצה.

אורי אור סגן שר הבטחון אמר אחרי ביזיון הנסיגה משכם, שהמוראל של חיילי צה"ל גבוה וכו' וכו'. הוא כנראה לא ביקר בכלא ולא שמע את החיילים. המוטיבציה שואפת לאפס, לכולם די ברור שהם כלים במשחק מכור וההתנהגות-בהתאם. הזנב מזמן מקשקש בכלב, שאפילו לא מעז לנבוח... למראית עין, עדיין מותר לכלב להתהלך עם הקולר ולעמוד תחת השלט: זהירות כלב נושך... האירועים המתרחשים ביממה אחת, יכולים לספק חומר ליותר מועדת חקירה אחת. מענינים כמו לקיחת מזון מחיילי צה"ל לטובת הכלואים! ועד להדלפת סודות צבאיים וסיכון חיילי צה"ל.

עיתון "מעריב" יצא בתחקיר וכתורות גדולות, על שלא כל המזוודות של ישראלים נבדקות, וחלילה חלקן אף נשלח ללא בעליהן, בטיסות "אל על". אז הנה עוד סוד: גם השאווים - האסירים בעלי המעמד - אינם נבדקים. לא הם ולא בני משפחותיהם הבאים לביקור, שלא לדבר על החבילות שהם מכניסים ומוציאים מן הכלא! בדרך נס שגם דבר חמור עדיין לא קרה, וכל כוחותינו שבים בשלום לבסיסם. אצלינו אוהבים למנות ועדות חקירה רק לאחר אסונות. אמר כבר מי שאמר: מי שהולך לישון עם כלבים, שלא יתפלא אם יתעורר עם קרציות...

במחשבה שניה, אולי בעצם מקבלי ההחלטות למעלה יודעים היטב מה שהרוב האדיש מנסה להדחיק. צריך לעשות שלום וכמה שיותר מהר! כי בעצם - ואולי הנטישה של פלוגת הצנחנים את המוצב על גבול הלבנון ממחישה את השבירה המוראלית המנטלית יותר מכל - אין עם מי לצאת למלחמה...

אפילו

בשעת כתיבת שורות אלה, הפלא ופלא, קיבלתי כבר את הצו הבא - נכון, לכלא מגידו. אם מישהו לא יחשוד שגיליתי יותר מדי סודות לאויב ?? ואני מהווה סיכון בטחוני, כנראה ששוב תאלצו-מי ששרד והגיע עד שורה זו - להשתתף בחוויות מהכלא.

😊 אף הדבש ואף העוקץ ☹️

על הטבע שמסביבנו - ושמירתו

לפני חמישים שנה, לא רק ביצות החולה היו מחזה נורא. רוב שטחה של ארץ ישראל היה מדבר, טרשים ועזובה. נכון, היתה הכינרת, היה חוף הים התיכון, והיתה ירושלים. אך פניי הטבע התחבאו בפינות נסתרות, רחוקות מן העין, בין ההרים ובמעמקי הגיאיות. רק בגליל ובמיוחד באצבע הגליל, אפשר היה להתפעל מנופים ירוקים, מכיפת החרמון הלבנה בחורף, מזרימות גועשות בתל דן ומצמחייה עבותה בנחל עמוד. אמנם, הירוק לא היה אותו צבע עמוק שנולדנו בו, אך הנוף הגלילי היה לנו פחות זר מאזורים אחרים ונקשרנו אליו מהר. התגשמות החלום מילאה את הלב ולא הותירה מקום לגעגועים.

תמיד אהבתי ועד היום אני אוהב לצעוד ברגל. בטיולים הראשונים שלי במנסורה וסביבותיה, גיליתי את פלאי הטבע - עולם מופלא שלא הייתי מודע לו - והתחלתי להכיר מקרוב. תהליך זה הוא שהוביל אותי לקורס מורים בסמינר הקיבוצים הישן. עבורי, היו שיעורי הטבע של מורה נהדר בשם חיים מרום, גולת הכותרת. הוא שלימד אותי לצעוד כשכל החושים במצב קליטה. בטבע של הימים ההם, הגמול היה תמיד בשפע.

עם כל צעד, בשבילים ובשדות, חגבים קיפצו מכל עבר בין קוצים ודרדרים. בקצה כל צמח, ארב גמל שלמה, דק וארוך או רחב וקצר, בצבעי חום, ירוק או מנוקד. גם חרגולים שונים ומשונים, כולם עם מחושים ארוכים. ביניהם היה חרגול מלכותי בשם סגה, באורך כעשרים סנטימטר. מי שלא ראה אותו אז, ספק אם עוד יזכה כי הוא כנראה נכחד. עשרות מכרסמים דמויי סנאי חסר זנב השקיפו עליך ללא נוע. רק שנים מאוחר יותר, הזדהה הייצור הזה בשם שפן, שהיה עד כה מוכר כמי ששכח לסגור הדלת והצטנן. על סלעים וקירות, לטאות מוזרות עמדו להן מאובנות ורק מאוחר יותר הן נודעו גם כחרדונים ושממיות. על פני האדמה, נמלים בגדלים ובצבעים שונים, בשיירות אין-סופיות, עשו את דרכן אל מחילות ומסתורים. מתחת לכל אבן, עקרב, שעד אז היה יצור מאיים מסיפורי המדבר. באזורנו היו בעיקר שחורים והיו רק מעט צהובים, אך מי שנעקץ לא ישכח את הכאב העז גם אם לא ראה את הצבע. תמונה בלתי נשכחת היא אמא עקרבה הנושאת את עקרבוניה הזעירים והבהירים - על גבה. בשמיים מעל, ציפורים דורסות בשלל גדלים, שלמדתי להבחין ביניהן בעיקר בצורות הזנב השונות ובאורך הצוואר והמקור. אי-אפשר שלא להתרגש גם היום, כמו לראשונה, מן המבנים המופלאים של מעופי השקנאים, מלהקות החסידות מעל אפיק הירדן, הנקרא היום "הררי" - שם תיירותי הגורם לי תמיד הרמת גבה... בין זכרונות אלה, הבלתי נשכח הוא להקה של עשרות נשרים, ציפורי הענק, שהפתיעו אותי ממש ממרחק אפס, נוברות בנבלת חמור או פרה, בהיותי בדרכי, פעם, אל חרבת מארוס מול איילת השחר. זעזוע מבהיל, אך גם השתאות גובלת ביראת האל.

עולם הצומח העשיר אותי בכמה מראות וריגושים המלווים אותי עד היום. רקפות היו מוכרות לי רק כ"ציקלמנים" בעציצים המפארים את בתי העשירים. נדמה לי שמראה הרקפת הראשונה בחגווי הבזלת, גם הוא היה עבורי מהפך בראיית העולם. מסביב, חגגו מרבדי הכרמליות הוורודות והכלניות על כל צבעיהן. למדתי להבחין במבשרי החורף - כרכום, סתונית, חלמונית - איתרתי מרחוק את גבעולי החצב והעירית. מסעיר ביותר היה אחילוף ענקי שריחו המוזר משך את תשומת ליבי, פעם, בשולי שדה דורה. עלה הכותרת האחד בצבע סגול כהה, שרוע בפאר על פני האדמה ובמרכזו עמוד עלי זקוף ותובעני, שריח הזבל הנודף ממנו לכל עבר מפתה חרקים והם... את אור היום לא יראו עוד. האם כל זה הוא עולם שנעלם ואיננו? מה נשאר ממנו ומה צפוי לו בעתיד?...

מה עושים בצריף היום

ה י ה ה צריף קטן במרכז הקיבוץ, וכל כמה שנים הוא החליף את שמו ותפקידו. פעם הוא נקרא 'גנון' ופעם 'מזכירות', פעם 'חדר-חולים' ופעם 'סדנת קרמיקה', פעם 'מתפרת קונפקציה' ופעם 'חנות וילג', ופעם, במשך חצי שנה, אפילו נקרא 'סדנת האלקטרוניקה'.

חיו של הצריף היו מעניינים. באו הדבה חברים, התפעלו והירבו להגיד "אני זוכר את הצריף כאשר היה גנון, או חדר-חולים", וכדומה. לאחרונה קראו לו 'סדנת הדפס של ה"וילג"'. ואז פתאום הוא נהפך ל-"מחסן מתפרת הוילג" וזו היתה התקופה הכי עצובה, כי לא באו מבקרים בכלל.

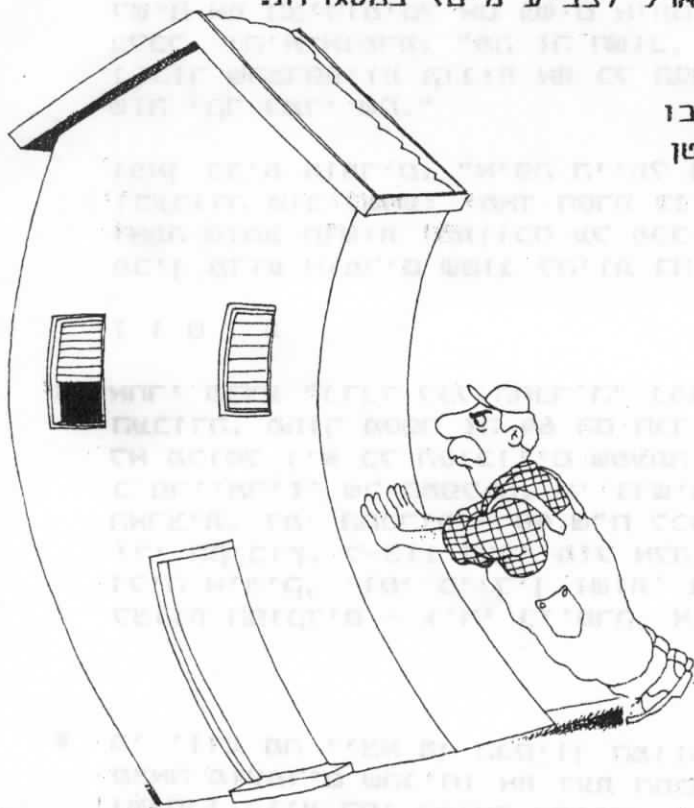
עכשיו הצריף עבר להיות מפעלון קטן, בניהולה של רג'י, והוא נקרא 'סדנת משי', עם עוד כמה תכניות בדרך. בצריף צובעים ומציירים על משי, מכינים צעיפים ססגוניים, מפות לחלות, כריות צבעוניות. עדיין ממשיכים בהדפסי משי ומנצלים שתי טכניקות יחד, דבר שיוצר אפקט מעניין ומקורי.

יש בצריף גם סידורי פרחים יבשים בסלסלות ובכלי חרס. בצריף מכינים את הגלויות "ארץ הגליל" וציורי אקווארל (צביע מים) במסגרות.

כמו כן, קיימים חוגים שונים, והמקום תוסס. אפילו הקזינו המפורסם של ג'יימבו יוצא לדרך משם. בסך הכל יש בצריף הקטן מה לראות, ויש מבחר של מתנות למשלוח בארץ ובחו"ל.

הסדנא פתוחה לחברים כל יום ה' בין 18.30 - 19.30, ואתם מוזמנים לבוא, להנות, לעודד ולקנות. אפשר להביא אורחים בכל יום, בתאום מראש.

להת' ו ר ג ' י

ת י ק ו נ ט ע ו ת

כל ההכנות לנוי במרפסת נעשו על ידי אילון מסר, בעזרת הרי ובדנדה.

ענף המזון

פ ה ו ש מ

מי שיוצא למרחקים, להנפש, לתור, להפעיל את המצלמה, חוזר, אם הוא לא שייך לטיפוס הנודד המתמיד, כהרגשה ש"היה טוב וטוב שהיה".
התייר, עובר-האורח, איננו שייך. הוא צופה בנוף, מבקר בקתדרלה יפה, הולך לקונצרט, אפילו מרים כוסית עם המקומיים בפונדק כפרי, אבל כל זה איננו שלו. הסכסוך בין הנשיא קלינטון לבין הרפובליקנים, שהביא בין היתר לסגירת פארקים לאומיים בפני מבקרים, גורם לאי-נעימות, אבל צערם של העובדים הפדראליים המושעים - זו הבעיה שלהם. זה לא אופקים או קרית שמונה. השביתה הגדולה בצרפת, ששיתקה את המדינה לכמה שבועות, עוררה בתייר הממוצע הרגשת סיפוק שהוא לא החליט לבלות את חופשתו שם.

יתכן שאין זה כך בדיוק לגבי התייר הגרמני, היפני או האחרים המגיעים מן העמים הנודמלים, אבל התייר הישראלי מכור לחדשות, ואם הוא לא יכול לתפס את החדשות מרשת ב' בכל שעה יחד עם הפרשנות על התסרוקת של דוד לוי או חיוך ה"מונה ליזה" של ביבי נתניהו, הוא אבוד. הצילומים חוזרים מפיתוח ואתה מביט בהם בהנאה - רק חבל שהבוהן שלך כיסה את חצי פתח המצלמה בשליש מן התמונות. מה לעשות. גם צילום הבוהן בוודאי יעניין את דורות-החוקרים הבאים. ואיפה לשים את הצילומים? אם נשים אותם יחד עם אלה מן הטיול הקודם, נתבלבל. והיא אומרת: "מה זה חשוב, בלאו הכי בעוד שנה-שנתיים רק נזכור שהצרפתיות קונות את כל הבא ליד במרקס אנד ספנסר, למרות שזה יקר למדי שם."

וכאן בבית אומרים: "איפה היית? בכלל לא השמנת. בטח היה כייף." ובעבודה טוב לשמע: "מאד חסרת לנו. נו, מה אתה אומר על הגולן?!" ואתה שומע חדשות ומתווכח על מכבי תל-אביב ומיקי בדקוביץ, ולא מבין מדוע אומרים שטוב להיות בחו"ל.

ז ו ט ו ת

* אחרי מבצע "נדנד לכל החברה" נמצאים 113 חברים ברשימת מפלגת העבודה. מתוך מספר זה 64 הם חברים ותיקים ו-49 חדשים. זה הישג לא מבוטל ויש כל הסיכויים שמעתה יבקרו אצלנו כל המתחרים ב'פריימריז' של המפלגה, מי ברשימת המחוז (התק"ם) ומי ברשימה הארצית. דמי החברות - 40 ש"ח לכל מתפקד (ותיק כחדש) - ישולמו על ידי הקיבוץ. ל-113 בעלי מזל אלה תהיה הזכות למקם את חיים דימון, דליה איציק, יוסי ביילין ושות' במקומות המגיעים להם. כל הכבוד לצוות הפוקדים - ג'רי ניימרק, אודי וגנר, אריה וולפין, מיכאל כהן!

* מי יודע מה ייצא מן הנסיון המוזר העכשיוי למצא מזכיר. המזכירות לא מצאה מועמדים שהניחו את דעת החברים, ועדת ההצעות טרם קמה לתחייה, ואנחנו נגיע לפי השיטה המוזרה למצב מגוחך. פלוני יזכה ב-13 קולות, ואלמוני ב-12, ועל אף העובדה שהרוב לא תמך בהם או זכר שהם עדיין חיים וחברים בקיבוץ זה, אחד מהם יהיה מזכיר!

(שנסתי ימה זה עתה)

זה רק מראה לכם דבר אחד - לא לנסות לקפוץ מעל הפופיק. אם יצחק עזר מבטיח שיהיה דו"ח מצב התושבים, והוא בעל מקצוע בעניין, אין טעם להקדים את המאוחר. בעמוד אחר של גליון זה תמצאו נתונים מעודכנים למשעי, אבל את האוול שגרמתי ל ג ר י ן ה' עלי לתקן.

ובכן, מספר החברים של גרעין ה', לפי נתונים ממקור מוסמך ביותר הוא 33 ועוד שני חברים שהלכו לעולמם.

(יצחק עדר מוסיף שהגיעו בזמנו 50 חברים - כך
שאחוז הנשארים בוודאי עולה על זה של המייסדים)

ולבסוף עלי להעיר הערה כללית:

לא טוב היות האדם לבדו - במיוחד אם הוא עורך עלון של קיבוץ רב-גילי.

אולי עורך-משנה היה מצליח למנוע את פאשלת השנה (ראה לע"ל).
יש מתנדב?

ועם כל מי שהדגיש את עצמו נפגע - הסליחה.

ה ל נ א

בינינו לבין עצמנו

← רגמט

הצעת טור זה היא שנמסד את המצב שקיים בקיבוץ זה למעלה משלושה חוד-
שים: נבחר במיכאל כהן כמזכיר - תפקיד שהוא ממלא באופן מניח את
הדעת. כמו שעושים בהרבה נישואים מודרניים - קודם חיים עם בן הזוג
ואחרי זה מחליטים אם הוא/היא מתאימה.

* - "ברנץ" אמרת? אני מצפצף. אם צריכים לחכות עד 10.30 בבוקר עד שניתן למסר למשועמם את הכרטיס המגנטי, אני מוותר. מי שרוצה לעשות משהו בשבת - לטייל, לעבד בגינה, אפילו לקדא ספר רב-מכר כמו "מאה שימושים לכרטיס המגנטי שלא חשבת עליהם" - פשוט דפוק.

- על מה אתה מתלונן? 'כרנץ' מתבסס על ההנחה, שבני האדם לא קמים מוקדם בשבת. זו ארוחה לעצלים.

- שמע לי, חברי וידידי! אם נמשיך בהגיון המפוקפק הזה, אפשר להגיע למצב שברנץ' יוגש בין 11.30 ו-13.30. זו תהיה ארוחת צהריים רגילה בתוספת דג מלוח, אבל נקרא לזה ברנץ'.

- אבל צוות הפרטת המזון עושה את עבודתו כנאמנות.
- אין על זה ויכוח. כל אחד מסור ודואג, אבל יש דברים שפוט שכחו.
בשרותים צריכים לשרת את החבר, ולא להתאים את החבר לשרות.

בין כל הדברים הנחמדים שאמרו לנו כששבנו הביתה היה
חבר אחד שאמר: "טוב שחזרת - לא היה מה לקרא ב'דברי'
השם שמו בלבבנו.

אד'ק א.

שבת שלום,

פרשת השבוע

"מעשה אבות סימן לבנים"

במהלך הדרך אל השלום מתפנים אחת אחרי השנייה ערים במה שמתחיל שוב לקבל את השם 'הגדה המערבית'. על פי רוב מתנהלים הדברים על מי מנוחות, אבל היה גם יוצא דופן - העיר שכם. וכאילו במכוון, באה פרשת השבוע של 'וישלח' ומזכירה לנו שלאנשי שכם יש סיבה להתרעם על עם ישראל.

בוודאי לא הייתי שם לב לדבר, אבל בעלון כפר כלום, המגיע אל תא הדואר של "דברי", נוהגים לכלול הסבר על פרשת השבוע, מפי מיכאל בהט. אני מקווה שלא יתנגד, אם אעתיק חלק מדבריו המסבירים את הפרשה.

... "המדובר הוא בקטע מהפרשה המכונה 'מעשה בדינה'. משפטים אחדים לרקע הסיפור. חמור בן שכם, נשיא העיר, מתאהב בדינה בת יעקוב. הוא מבקש אותה, אך כנראה לא נענה. מסתבר שגם בימים ההם ידעו מעשה האונס. כך לפחות מספר הסיפור. כאשר נודע הדבר ליעקב ובניו, חרה נפשם מאוד. "הכזונה יעשה את אחותנו?!" ההמשך ידוע. משפחת יעקב נעתרת לבסוף לבקשת שכם, ודינה נישאת לחמור. אלא כאן מציבים הבנים תנאי: מכיוון שאין ערל יכול לשאת בת ישראל, הרי עליהם, על כל הגברים של העיר להימול. שכם מקבל את התנאי הנורא הזה, וכל הגברים מן עשרים שנה ומעלה נימולים. ממקום זה מתחילה הפארסה. ביום השלישי, כאשר האנשים כואבים מאוד, מחליטים שמעון ולוי, בני יעקב, לבוא על כל הנימולים ולהרוג אותם. את כולם. הדבר נעשה, והעניין מגיע עד ליעקב, אביהם. מה תגובתו הראשונית של יעקב? "עכרתם אותי להבאישיני ביושב הארץ, בכנעני ובפריזי, ואני מתי מספר ונאספו עלי והיכוני ונשמדתי אני וביתי". ... ידוע לנו כי יעקב לא שכח מעשה שני בניו, ועל מיטת מותו הוא 'מברך' אותם: "ולשמעון ולוי אמר - ארור אפם כי עז ועברתם כי קשתה...". מכאן יש ללמוד לכל הזמנים את הלקח של מעשי ברבריות כאלו. ולאו דווקא כלפי גויים אלא באותה מידה כלפי יהודים.

והדברים, מתברר, נעשו פתאום מאוד אקטואליים גם לימי הבית השלישי. כאשר עלינו לברור דרכינו בבקשנו להשתלב במרחב הזה, המכונה המזרח התיכון, בתוכו אנחנו מבקשים לחיות. ואין אלא ללמוד גם כאן את המאמר החז"לי:

"מעשה אבות סימן לבנים" ולהסיק מכך את כל המסקנות.

מיכאל בהט

י"ח בטבת תשנ"ה (1994) - מר סם וולפסדורף

שם: המציע/ה: _____

בחירת מזכיר/ה

על כל חבר/ה להציע עד 2 שמות כמועמדים לתפקיד מזכיר/ה.

(1) _____

(2) _____

נא לקחת בחשבון שלא כדאי להציע שם של חבר/ה שאינו פנוי כרגע למלא תפקיד זה.

את ההצעות יש להעביר למזכירות הטכנית עד יום א' 7.1.96 .

אם אינך רוצה לחתום את שמך על טופס הצעה זה, יש להגיש את הפתק אישית לעובדות המזכירות כדי שימחקו את שמך מהרשימה.

מיכאל

1.1.96 - דפי מידע מרכולית

שנה טובה ושנת קניות נבונה ומוצלחת לכל הבאים בשערנו.

1. עברנו שינויים רבים וגלגולים שונים מאז היינו מרכולית *Downtown* ועכשיו כשאנחנו ב-*Uptown* ועידן ההפרטה כבר הגיע, ערכנו שינויים במקום על מנת להתאים עצמנו לזמן ולמקום וב"שאיפה" אנחנו מקווים גם לרווחתכם אתם. שינינו את שעות הפתיחה והם קבועים עתה לגבי כל יום בשבוע למעט כמובן שישי-שבת. כך, יקל עליכם לזכור ולהגיע בזמן הנוח לכם. נתנו קודים לכל אותם מוצרים שמגיעים בלי קוד על מנת שנוכל לשלוט במלאי והחשוב מכל, שהחבר יוכל לראות בחשבון שלו בדיוק מה קנה ועבור מה שילם.
2. בפיתת המרכול הפסקנו לשקול ומעתה החבר יוכל לרשום את קוד המוצר על גבי מדבקה ולהדביק למצרך אותו לקח והשקילה נעשית בקופה. נכון, זה יכול לקחת קצת יותר זמן בקופה, אבל רק עד שנתרגל ונזכור את הקודים ונאמן את הקופאים השונים שבטובם מאיישים את הקופה. וכאן המקום לבקש סליחה על ההמתנה, אנא התאזרו בסבלנות.
3. מכיוון שפתוח עכשיו בכל יום ובמגוון שעות, תוכלו לבוא כשיהיה לכם נוח, אנו מקווים שהלחץ בצהריים ירד, ציבור הקונים יפזר עצמו לאורך היום, וההמתנה בתור תתקצר.
4. אנא, לפני צאתכם את המקום, גשו לדלפק האריזה ובדקו את חשבונכם למול הקניה. כך שבמקרה שישנה טעות או בעיה, ניתן לחזור מיד לקופה ולהסדיר זאת. בכל לשון של בקשה, לא לטלפן לארנולד בשעות הערב בעיניים כאלה - יש גם חיים מעבר למרכולית.
5. תשתדלו לזכור את מספר החשבון שלכם ולומר אותו לקופאי - גם זה מקצר את ההמתנה.
6. החתימה על החשבון היא על אחדיות הלקוח ובטח לא עלינו, כך שאל תמהרו לברוח מהקופה, במידה ולא חתמתם, לא תוכלו לבוא בטענות כלשהן.
7. בזמן שקילה של פרות וירקות ובשר, שימו ידיים בכיסים עד סוף התהליך. כל הושטת יד או נגיעה קלה, מוציאה את המשקל מאיפוס ואז יש צורך לחזור על כל התהליך.
8. אין להשאיר מוצרים בעגלה, הכל עולה על הדלפק - מה לעשות - על הכל משלמים. בבקשה, אל תגרמו לקופאים אי נעימות וחשדנות!
9. אין להחזיר לחנות מוצרים טריים או קפואים, אלא אם כן הם מקולקלים (כגון: בשר, פירלי, אפונה וכן הלאה...).
10. בעתיד בכוונתנו להנפיק להורים כרטיס אישור קניה ע"ח ההורים ורק באישור כזה, יוכל ילד לערוך קניות ע"ח הוריו.
11. ילדים ונעורים עד כיתה י' מתבקשים להכנס לקניות רק בשעות אחה"צ והערב.
12. אין לאכול במרכולית בכלל! חבר או ילד שימצא אוכל בחנות, יתבקש ע"י אחד העובדים לגשת לשלם מיד ולצאת לאכול בחוץ. כך נוהגים בכל מקום וגם אצלנו.
13. ניתן כמובן להזמין מוצרים שאינם על המדף, בדף ליד הטלפון. כשהמוצר יגיע, תקבלו פתק בת.ד. וייתן לכם זמן של עד חמישה ימים לאסוף את המוצר. ולא, יגיע המוצר למדף הכללי.
14. אם הזמנתם אצל הדסה, לחם מיוחד, אתם חייבים למחרת לבוא לקחת אותו. במידה ולא הגעתם, יעבור הלחם למדף, ויותר לא נוכל להזמין במיוחד.
15. הטלפון של המרכולית הוא 4976. מספרי הטלפון האחרים הם לצורכי ספקים, סוכנים וכו'. לא נקרא לחבר לטלפון למשרדים.

14. בשבת - להזכירכם בפעם המליון - פתוח רק לחיילים ולסטודנטים בין השעות 12:00-12:30.
לא ניתן לקנות בשבת פירות וירקות והמקדור הגדול ינעל בעתיד הקרוב. עובד אחד שיושב
בקופה לא יכול לשלוט בכל הקורה בחנות ואין ביכולתו לפקח על המרכול. תדאגו לכל זה
ביום שישי ותהיה לכם שבת שלום ולמלאה בכל טוב שרכשתם אצלנו בחנות הכפר.

ואם אין ממש ברירה, תיסעו ל"צחר". אנחנו לא עומדים איתם בתחרות וכאשר יש ביכולתנו
לבצע הוזלות של מוצרים ע"י מבצעים וקניית מלאי גדול, אנחנו בהחלט עושים כך!

15. לידעתכם, בסוף כל חודש, במשך ששת חודשי נסיון ההפרטה, תקבל שני דפי חשבון: באחד,
סה"כ הקניות הרגילות ובשני סה"כ קניות מרכול

16. החלטנו לנסות ולהפסיק את יום הקניות לענפים, היות, וראינו שבעלי הענפים קונים מתי
שנוח להם, ולנו זה לא מהווה בעיה. החנות גם פתוחה שלוש פעמים ביום ולמעט הבוקר,
אתם מוזמנים לקנות על הענף מתי שאתם רוצים.

תהיו בריאים וקונים נבונים
ונשתדל לספק אתכם כמה שיותר!

נ.ב. שעות הפתיחה בערב ישונו בקרוב מאוד, על כך תבוא הודעה.

PARENTS - PAGE

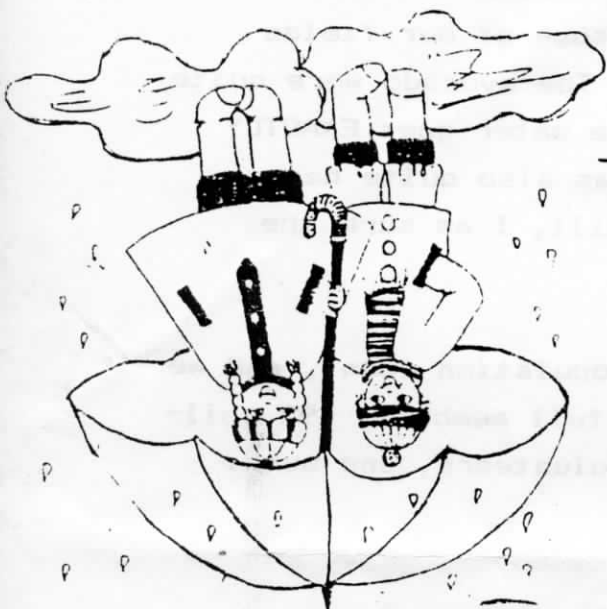
NEWS OF THE WEEK

- * Well, we can't complain of a drought (spelt wrong last week...) any more. And according to the weather-forecast there is more on the way. Strangely enough, some of our fields were not actually waiting for the rain. The avocado were quite willing to carry on with irrigation (the water goes EXACTLY where you want it...) and our feverfew was also quite happy with the small amount we had so far. Still, I am sure the Kinneret will be pleased.
- * Yitzchak Eder has given us his yearly population count, and we now have a population of 704, with 312 full members, 193 children, 21 parents, and the rest Ulpan, volunteers, and such. Not a big change from last year.
- * A lovely story is making the rounds in the Dining Room: A group of chaverim go to the heated swimming pool half an hour from here, in order to take part in Len Weintraub's class of shallow-water-exercises. Two cars set off one day this week - but only one car arrived. What happened to the second one? The occupants were so immersed in discussions about kibbutz problems that they suddenly found themselves on the outskirts of Kiryat Shmoneh. Michael Cohen (the driver) says: "It didn't take us long to get back to the pool."
- * An unprecedented number of children and grown-ups have been down with the 'flu - in the Elementary School in Ayelet Ha-shachar one the teachers was left with a class... of five seven-year-olds!

How did the old saying go? Coughs and sneezes spread diseases
Blow your nose in your handkerchief.

Good health and Shabbat Shalom,

I N G E

17-2 mm so far

Cochava Chatzor
Lee Easton (granddaughter)
Shawny Ben-Nathan
(granddaughter)
Mrs. Laura Ventis

11.1.

Gershny Epstein
Hadass Cina (grandson)
Ariel Collett (grandson)

10.1.

Uri Shuval

9.1.

Tammy Potash
Yarden Giladi
Nili Ben-Zvi (granddaughter)
Melanie Shuval
Jannine Marcuson
Nira Koren
Jonathan Cohen
(grandson)

8.1.

Ella Fink
Shachar Gedalisson
Harry Smith
Kylie Whitham
Pearl Ben-Attar
Yossi Melina
13.1.

7.1.95.

HAPPY BIRTHDAY

